

ת"פ 54678/03/19 - מדינת ישראל נגד מרסי נאסר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 54678-03-19 מדינת ישראל נ' נאסר
לפני כבוד השופטת דנה אמיר

בעניין: מדינת ישראל המאשימה

נגד
מרסי נאסר הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד נדב שחם

ב"כ הנאשם - עו"ד לירן בקרמן

הנאשם

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין אני מודיעה כי מצאתי לזכות את הנאשם מביצוע עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") ולהרשיעו בעבירת תקיפה חבלנית לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

רקע, עובדות כתב האישום והמענה

1. כתב האישום מייחס לנאשם ביצוע עבירת חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, ועבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. על פי המפורט בחלק הכללי בכתב האישום, במועד הרלוונטי לכתב האישום עבד מורן גינוסר (להלן: "המתלונן") כמנהל המחסן של "סטופ מרקט" בקניון ארנה בהרצליה (להלן: "המחסן") והנאשם עבד כספק סחורה של חברת "תנובה". עובר למועד הרלוונטי בכתב האישום התגלו חילוקי דעות בין המתלונן והנאשם על רקע עבודתם.

2. על פי עובדות האישום, ביום 18.2.2018 בשעה 14:00 לערך הגיע הנאשם למחסן במסגרת עבודתו.

נטען כי בנסיבות אלה, ועל רקע חשדו של המתלונן כי הנאשם גנב מוצרים מהמחסן, החל ויכוח בין השניים, במהלכו התיז המתלונן מים מעליו ומעל הנאשם, אז החלו הנאשם והמתלונן לדחוף אחד אחרי השני, כאשר הנאשם אוחז בצווארו של המתלונן, ואף הניף רגלו בבעיטה אל בין רגליו של המתלונן ואז נפל הנאשם ארצה. הנאשם קם מהרצפה והחל מתקדם לכיוון המתלונן, אשר נסוג לאחור, בעוד עובד מחסן נוסף מנסה לעצור את הנאשם אשר הגיע למתלונן, נופף בידיו אל מול המתלונן וניסה להכותו, כאשר המתלונן אחז בידי הנאשם במטרה למנוע ממנו את התקיפה, אך לבסוף היכה הנאשם במתלונן מספר רב של מכות אגרף בפניו וכן קרע את חולצתו, וכל זאת כאשר עובד מחסן בשם בן מנסה לעצור את הנאשם ממעשיו.

3. נטען שכתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלונן חבלות כדלקמן: ב"חלון עצם" שברים בעצמות האף וכן נפיחות והמטומה באזור האף, המטומה פריאובירטלית משמאל, שריטות בארובת עין שמאל עם נפיחות והמטומה סגולה, המטומה תת עורית בלחי שמאל, שריטות באזור הפנים, גשר אף נפוח וכן בוצעה למתלונן רדוקציה באף.

4. בנוסף נטען כי ביום 15.2.2018 בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, על רקע חילוקי הדעות בין המתלונן והנאשם, אמר הנאשם למתלונן שיזיין אותו, יפוצץ אותו ויבוא אליו הביתה עם אנשים. נטען כי במעשיו אלה תקף הנאשם את המתלונן שלא כדין וגרם לו חבלה חמורה, וכן איים שלא כדין על המתלונן בכוונה להפחידו.

5. במענהו לכתב האישום מיום 9.1.2020, אישר הנאשם את המפורט בחלק הכללי לכתב האישום, ובמסגרת זו אף כי עובר למועד הרלוונטי בכתב האישום התגלו חילוקי דעות בין המתלונן לבינו על רקע עבודתם. הסנגור הפנה לסרטון המצולם המתאר את האירוע ולצד זאת טען כי המדובר במתלונן שהתגרה בנאשם והתנהג בצורה בריונית, תוך קללות ואיומים, עד אשר התפתחה קטטה בין השניים. לטענתו, הנאשם פעל כפי שפעל רק כאקט הגנתי. הנאשם אף כפר בכך שאיים על המתלונן במועד שצוין בכתב האישום, וטען כי באותו המועד הותקף על ידי המתלונן והדבר דווח למנהל הסניף. בנוסף טענה ההגנה כי לא נגרמה למתלונן חבלה חמורה והמדובר לכל היותר בפציעה. בדיון ביום 8.6.2020 הבהיר ב"כ הנאשם כי הנאשם אינו כופר בתקיפה עצמה כי אם בהשתלשלות העניינים המתוארת בכתב האישום.

גדר המחלוקת

6. גדר המחלוקת בתיק זה מצומצמת יחסית משבתום שמיעת הראיות הובהר פעם נוספת על ידי ההגנה כי הנאשם אינו כופר בתקיפת המתלונן ואינו טוען להגנה עצמית, הגם שלטענתו נסיבות התקיפה שונות בחלק מפרטיהן מאלה המתוארות בכתב האישום. הנאשם אף אינו כופר בכך שנגרמו למתלונן חבלות, אך לטענתו אין לייחס לנאשם גרימת חבלה חמורה למתלונן בנסיבות. בפי ההגנה אף טענת הגנה מן הצדק לפיה יש מקום להורות על ביטול כתב האישום כנגד הנאשם בראי התנהלות המתלונן כלפיי הנאשם, שהייתה על פי הנטען בריונית, בוטה, אלימה ומתגרה.

7. אשר לעבירת האיומים, המאשימה לא ביססה עבירה זו בכל ראייה. בנסיבות אלה הוריתי כאמור לעיל על זיכוי הנאשם מביצועה בפתח הכרעת הדין.

עיקר הראיות - קביעת ממצאים ומהימנות

8. ראיות המאשימה ובכללן הסרטון המתעד את האירוע (ת/6), הודעות הנאשם (ת/1 ו-ת/2), עדותו של המתלונן, עדות בן שאולוב (להלן: "שאולוב"), ודוחות הפעולה והעיכוב מיום האירוע (ת/7, ת/8), תומכים כולם בהודיית הנאשם לפיה תקף את המתלונן. התעודות רפואיות (ת/3), התמונות אשר צורפו לת/7 ולוח הצילומים (ת/9)

מבססים כי תקיפת הנאשם גרמה חבלות למתלונן, וגם על כך אין חולק. אשר לנסיבות אירוע התקיפה, כפי שיפורט להלן, מהראיות עולה כי עובר לתקיפת המתלונן על ידי הנאשם, שפך המתלונן מים לכיוונו של הנאשם, התגרה בו, קילל אותו והם אף דחפו זה את זה.

9. כך, מצפייה בסרטון האירוע **ת/6** עולה כי המתלונן הוא זה אשר יצר את הקשר הראשוני עם הנאשם, אשר לדברי הצדדים החזיר קערה עם מים בה בישל ביצים למשרדו של המתלונן במחסן. כשיצא הנאשם מהמשרד, כלל לא פנה למתלונן והלך לדרכו. המתלונן מצדו עזב את עיסוקיו עם אדם נוסף, נכנס למחסן, יצא ממנו מיד עם הקערה, הלך לכיוון אליו הלך הנאשם תוך שנראה כי אמר דברים שלא נשמעים בהקלטה, ושפך מים לכיוון אליו הלך הנאשם (לדברי הנאשם מים חמים שחלקם הותזו עליו (עמ' 25 לפרו')). בהמשך לאמור ניתן לראות את הנאשם חוזר לכיוון המתלונן ומתקרב אליו, את המתלונן מתקרב לנאשם, וכי השניים דוחפים זה את זה כשהנאשם אף נופל על הרצפה. בהמשך לכך תקף הנאשם את המתלונן באגרופים, והמתלונן ניסה להדוף את הנאשם ממנו. הנאשם אף נפל פעם נוספת כשהחליק ככל הנראה. אדם נוסף הפריד בין הנאשם למתלונן.

10. לצד הסרטון, גרסת הנאשם בהודעותיו (**ת/1 ו-ת/2**) ובעדותו בבית המשפט באשר לנסיבות האירוע, התומכות בעיקרן אחת בשנייה, כשגרסתו הכוללת באשר לנסיבות תומכת ונתמכת בחלקיה העיקריים בסרטון **ת/6**. לאחר בחינת הראיות אשר יפורטו להלן ובכללן גרסת המתלונן, מצאתי כי גרסת הנאשם, במסגרתה הודה כאמור בתקיפה, מדייקת יותר את פרטי האירוע מגרסתו של המתלונן. זאת מבלי להתעלם מכך שגם גרסתו של הנאשם (כמו גרסתו של המתלונן) איננה מדויקת לחלוטין ויש בה כדי לצמצם במידת מה מחלקו ולתת הסברים למעשיו.

11. על פי גרסתו של הנאשם, המתלונן הציק לו כחודשיים לפני לתקיפה. לדבריו, תחילת אירוע התקיפה הוא בכך שהמתלונן שפך עליו ולעברו מים חמים שחלקם פגע בו, ואלמלא היה לבוש בבגדים ארוכים היה נשרף (עמ' 25 לפרו'). לדבריו, בתגובה לכך ניגש אל המתלונן, ושאל אותו מדוע עשה זאת, אז קילל אותו המתלונן ודחף אותו באמצעות גופו עד אשר החליק על הרצפה ונפל. על פי גרסת הנאשם בתגובה לכך **"הרים על המתלונן יד"** (ש' 4-6 וש' 16-20, עמ' 25 לפרו').

12. גרסת הנאשם לפיה המתלונן שפך לעברו קערה של מים עובר לתקיפה, והם החלו להתווכח נתמכת בסרטון **ת/6** ובעדותו של שאולוב ששהה במקום בעת האירוע, שלדבריו המתלונן כעס על הנאשם בגלל הקערה (ש' 13, עמ' 9 לפרו'). גם דברי הנאשם לפיהם תקף את המתלונן לאחר ששפך עליו מים חמים ודחף אותו, מלחץ, עצבים "וקריז", נתמכים בעיקרם בעדותו של שאולוב לפיה **"מורן התגרה במרסי ואז מרסי כנראה לא יכל לסבול, אני לא מכיר את מרסי ככה, תמיד כאילו בשאנטי, רגוע, אבל התפוצץ שם משהו"** (ש' 17-18, עמ' 9 לפרו'). כך גם גרסת הנאשם לפיה המתלונן קילל אותו. כדבריו שאולוב: **"כן היו קללות"** (ש' 18-22, עמ' 10 לפרו'). ועוד: **"מרסי בא אליו, נפל, ואז מורן בא אליו. התחילו לריב"** (ש' 31, עמ' 9 לפרו'). העד שאולוב אף מסר כי כחודש לפני האירוע משהו במערכת היחסים בין הנאשם למתלונן "התפקשש". הקרע ביחסים בין הנאשם למתלונן תקופה מסוימת לפני אירוע התקיפה אושר בעדות המתלונן והנאשם עצמם, ואף בעדותו של **אשר מויאל** מנהל הסניף בו ארע האירוע.

13. אשר לעדות המתלונן שהותקף על ידי הנאשם כאמור - בעדותו ניכר היה כי חש כעס רב על הנאשם - ולהתרשמותי לא דייק בפרטי האירוע, בפרט באשר לתרומתו וחלקו שלו בהשתלשלות העניינים, תוך שהגזים את חלקו של הנאשם בעת האירוע ובכלל. המתלונן אף האשים את הנאשם בהאשמות שונות שזכרן לא בא בגדרי כתב האישום וטען כי גנב מהסופר מבלי שהציג כל ראיה לאמור. ממלל תלונתו של המתלונן במשטרה אף עולה התנהלות מניפולטיבית מצדו כלפי הנאשם, כשבעת שהתקשר למשטרה מצא לציין כי הנאשם ממוצא ערבי ללא כל טעם וסיבה,

כדבריו: "והוא אהה תקף אותי והוא ערבי" (ת/4, ת/5), ככל הנראה על מנת להגזים ולהאדיר את האירוע.

14. על פי עדותו של המתלונן ביום האירוע הגיע הנאשם למחסן, לקח ביצים מהחזרות, נכנס למשרד המתלונן, למרות שהתבקש פעמים רבות שלא להיכנס כשהמתלונן לא נמצא שם, ולקח קערה עם מים על מנת לבשל את הביצים. על פי עדות המתלונן, נטל המתלונן את קערת המים בה השתמש הנאשם, שפך את המים כלפי מעלה, ודרש מהנאשם להפסיק להיכנס למשרדו ללא רשות ולקחת דברים עליהם אינו משלם (ש' 13-25, עמ' 13 לפרו'). לדברי המתלונן המים ששפך מהקערה לא היו רותחים ולא פגעו באיש (ש' 27-28, עמ' 13 לפרו'). לטענתו לא שפך את המים לכיוון הנאשם, הגם שמצפייה בסרטון עולה כי כך היה. המתלונן הסביר כי שפך את המים בשל כעסו על הנאשם אשר נכנס למשרדו ללא רשות ולא נשמע להוראותיו (ש' 7-9 וש' 16-18, עמ' 14 לפרו'). לדבריו, לאחר האמור החל דין ודברים בינו לבין הנאשם והוא אמר לנאשם כי אינו רוצה לראותו גונב שוב. אז לטענתו החל הנאשם לתקוף אותו (ש' 19-26, עמ' 14 לפרו'). המתלונן תאר כי הנאשם ניסה לתפוס אותו ונפל, ואז רץ לעברו והחל לחבוט בו באגרופים לפניו, וחרף ניסיונות אחרים לעצור בעדו המשיך במעשיו (ש' 28-31, עמ' 14 לפרו').

15. בעת עדותו השיב המתלונן כי החל ללכת לכיוונו של הנאשם, כפי שנראה בסרטון, על מנת לומר לנאשם שיתנהג בצורה הולמת ויפסיק לגנוב, ולא ציין כי גם הוא דחף את הנאשם (ש' 3-7, עמ' 15, וש' 20-23, עמ' 20 לפרו'). בחקירתו הנגדית אף טען לראשונה כי הנאשם היה כל הזמן עם ידו בתוך הכיס, והוא חשש לטענתו כי הנאשם ידקור אותו, כי סדרנים במחסן מסתובבים עם סכין יפני (ש' 12-15, עמ' 19 לפרו'). המתלונן הכחיש כי קילל את הנאשם או התגרה בו בזמן האירוע (ש' 24-28, עמ' 20, ש' 31-34, עמ' 20 לפרו') בסתירה לעדות הנאשם ושאלוב, ואף לא פירט או נתן כל הסבר לדחיפות הנצפות מצדו בסרטון. מכך עולה כי כאמור המתלונן לא דיפק בפרטי האירוע, ביקש לצמצם ככל שניתן את חלקו בהתרחשות, ולהעצים את חומרת מעשיו של הנאשם. בנסיבות אלה ברור שקיים קושי לבסס קביעות עובדתיות על עדותו לבדה.

16. נתתי דעתי לעדות המתלונן לפיה הרגיש משותק, ללא יכולת לדבר או להגיב, ויצא מהאירוע כואב, חבול ומושפל. בנוסף לדבריו לפיהם לא ציפה שהאירוע יבשיל לכדי האירוע האלים שהתרחש (ש' 32-34, עמ' 14 לפרו'), וכי התקשה לחזור לעבודה משום שפחד שיתקפו אותו שוב, כשדבריו, עד היום לא ישן טוב (ש' 32-33, עמ' 15 לפרו'). כמו כן, נתתי דעתי לחבלות שנגרמו לו לפי דבריו, מכות כחולות באזור הפנים והחזה, שריטות באזור האף ושבר באף אשר אובחנו בבית החולים (ש' 29-30, עמ' 15 לפרו'), ולכך שקיומן של חבלות נתמך בתעודות הרפואיות (ת/3) וחלקן אף נחזות בת/9 ובתמונות המצורפות לת/7.

17. לצד האמור, ולאור הקושי עם דיוק גרסתו של המתלונן והתרשמותי לפיה נטייתו היא להגזים את חומרת האירוע ואת חלקו של הנאשם, אינני מוצאת לקבוע על בסיס עדותו היחידה ממצאים שבעובדה בקשר למידת הכאב שחוה, ובכללה כאבי תופת באף וטענתו לפיה הוא סובל מכאבי ראש עד היום ללא כל ראייה לתמיכה בטענה זו. כך גם ביחס לטענות המתלונן באשר לקשיי ומשך ההחלמה שנדרשה, שלא גובו בתעודות רפואיות או כל ראייה נוספת אחרת מטעם המאשימה, וביחס לקשיי השינה, וקשייו לחזור לעבודה (ש' 17-21, עמ' 15, ש' 3-7, עמ' 16 לפרו').

18. בראי כלל המפורט לעיל, ניתן לקבוע בפן העובדתי כי לאחר ששפך המתלונן מים לכיוון הנאשם ופנה אליו בדברים, התקרבו השניים האחד לקראת השני, המתלונן קילל את הנאשם, הנאשם והמתלונן דחפו האחד את השני בדחיפות הדדיות ואז תקף הנאשם את המתלונן באגרופים וגרם לו לחבלות כמתואר בתעודות הרפואיות ת/3. משאלה הם פני הדברים, המחלוקת בה נותר להכריע היא האם השבר באף שנגרם למתלונן בעקבות התקיפה הוא בגדר חבלה חמורה כך שיש להרשיע את הנאשם בעבירה בה הואשם לפי סעיף 333 לחוק העונשין, או שמא המדובר בחבלה

ממשית לפי סעיף 380 לחוק העונשין, וכן לשקול את טענת ההגנה מן הצדק שנשמעה מפי ההגנה.

חבלה חמורה או חבלה ממשית

19. הגדרת "חבלה חמורה" לפי סעיף 34 כד לחוק העונשין היא **"חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפוגעת או העלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחיותו, או המגיעה כדי מום קבע או כדי פגיעת קבע או פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החושים החיצוניים או הפנימיים"**.

20. טענת המאשימה היא כי כל שבר באף הוא בגדר "חבלה חמורה" כהגדרתה בחוק, משחבלה מסוג זה עונה להגדרת חבלה העלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחיותו, ולא רק מקום בו נגרם בפועל נזק שכזה. טענה זו נטענה בעלמא על ידי המאשימה, מבלי שזומן כל גורם רפואי לתמוך בטענה ולבססה. הגם שקיימים מקרים בהם קבע בית המשפט ששבר באף הוא בגדר חבלה חמורה (ראו ת"פ 2393-10-17 **מדינת ישראל נ' פזואתי** ואח' (26.8.2018) (להלן: **"עניין פזואתי"**), ע"פ 23813-08-18 **מדינת ישראל נ' ליברמן** (22.1.2019)), מעיוני בפסיקה נראה כי לא אחת נקבעה קביעה פוזיטיבית על-ידי בתי המשפט אשר הפוכה מהנטען על ידי המאשימה, לפיה לא כל שבר באף עולה כדי חבלה חמורה והדבר תלוי בנסיבות הקונקרטיות והספציפיות של המקרה הנדון.

21. כך, ראו פסקה 41 לפסק הדין ת"פ (ת"א) 9287-11-18 **מדינת ישראל נ' רחמני** (11.5.2020) (להלן: **"עניין רחמני"**), שם הוזכרו ע"פ (מחוזי-ים) 13761-05-10 **מדינת ישראל נ' דוידוב** (12.7.2010), ת"פ (מחוזי - חיפה) 36951-06-14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (17.2.2015), ות"פ (שלום ת"א) 41365-12-15 **מדינת ישראל נ' טשפולטוב** (29.3.2018) והפסיקה המוזכרת שם (להלן: **"עניין טשפולטוב"**). בעניין **טשפולטוב** אף צוין כי בכך שהנאשם הוזר בחשד לביצוע עבירה של תקיפה חבלנית (כמו בעננינו) ולא חבלה חמורה, יש כדי לשמש מדד לאופן בו נתפס האירוע על ידי המשטרה מלכתחילה (ראו גם **עניין רחמני**). כן ראו גם ת"פ (חי') 36951-06-14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (17.02.2015) וכן את ת"פ (י-ם) 15783-03-15 **מדינת ישראל נ' טוהר** (15.9.2016) וע"פ 3792/01 **פדידה נ' מדינת ישראל** (25.3.2002) שם מצא כב' השופט א' לוי בבית המשפט העליון להרשיע את המערער אשר תקף את הקורבן וגרם לשבר באפו בעבירה של תקיפה חבלנית לפי סעיף 380 לחוק העונשין בנסיבות סעיף 382(א) לחוק, חלף עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 333 ו-335 לחוק בה הואשם, משמצא כי עבירה זו אינה תואמת את העובדות שהוכחו.

22. הטענה שנשמעה מפי ב"כ המאשימה אף לא עולה בקנה אחד עם עמדת המאשימה במקרים רבים אחרים בהם חרף קיומם של שבר ואף שברים (ברבים) בעצמות האף, הואשמו נאשמים בתקיפה חבלנית ולא בגרימת חבלה חמורה. כך לדוגמא בת"פ (שלום ת"א) 18054-11-09 **מדינת ישראל נ' פיינה** (18.1.2012), בו נטען לקיומם של שברים (ברבים) בעצמות האף וחבלות נוספות בגין אף אושפזה המתלוננת בבית חולים למשך שלושה ימים, הואשם והורשע הנאשם בעבירה של תקיפה חבלנית. ראו גם את ת"פ (שלום ת"א) 47122-12-12 **מדינת ישראל נ' מרמור** (19.6.2014), שם הואשם והורשע הנאשם בתקיפה חבלנית שכתוצאה ממנה נגרמו לו נפיחות באף, שברים בעצמות האף וטשטוש ראייה. ראה גם, ת"פ (ת"א) 57956-06-14 **מח"ש נ' סניטמן** (15.11.2015)). אמנם נכון כי בחירת סעיף האישום נתון לשיקול דעתה של המאשימה ובלבד שתהיה הלימה בין המעשה לבין העבירה. יחד עם זאת, קיים קושי בקבלת טיעון מהסוג שנשמע מפי המאשימה, לפיו כל שבר באף הוא בגדר חבלה חמורה, מקום בו כפי שנראה לעיל, על פי שיקול דעתה שלה, במקרים של שברים בעצמות האף מצאה המאשימה להגיש כתב אישום בגין תקיפה חבלנית ולא טענה לקיומה של חבלה חמורה.

23. נוכח המפורט לעיל, מסקנתי היא כי לא בוססה בפניי הטענה לפיה כל שבר באף הוא בגדר חבלה חמורה. בראי מסקנתי זו, בחנתי את התעודות הרפואיות במקרה דנן, מהן ניתן ללמוד כי למתלון נגרמו החבלות הבאות: שברים בעצמות האף, גשר אף נפוח ורגיש למישוש, ארובת עין שמאל נפוחה וכן שטף דם סביבה. כמו כן, ישנה המטומה סגולה תת עורית בלחי שמאל, רגישות במישוש הרכה השמאלית וכן שריטות באיזור הפנים. צוין כי ישנה אסימטריה קלה בפניו של המתלון והפרעות בתחושה על רקע פגיעה בעצב וכן כי בוצעה רדוקציה אפית. **בת/3 ד מיום 26.2.2018** אף צוין כי בבדיקה גופנית הפרעות בתחושה בפנים מצד שמאל שטחית, גידים שמורים ותקינים. **בת/3 א מיום 18.2.2018** צוין כי לא נמושה דיפורמציה גרמית, ציר האף נראה ישר, קיימת רגישות במישוש אך ללא שקע או מדרגה.

24. לצד זאת, נתתי דעתי לכך שבמסמך **ת/3 ה** נקבע כי קיימת "דפורמציה קלה בגב האף עליון עם סטיה קלה של הציר לימין", לא ברור האם אותה סטיה קלה של המחיצה נגרמה כתוצאה מהתקיפה או שמא המדובר בסטיה שהייתה קיימת מאירוע ישן (ראו בהקשר זה את הערת ד"ר גלינה אידלסון-שוולזון שם נכתבו ליד המשפט "קיימת סטיה קלה של המחיצה", המילים "ישן? חדש?"). הערה זו מקימה ספק בכך שתקיפת המתלון גרמה לאותה סטיה של המחיצה. כך גם מטילה ספק בדבר הקשר הסיבתי בין הפרוצדורה הרפואית שעבר המתלון לבין התקיפה על ידי הנאשם. לחוסר בהירות זו לא ניתנה תשובה במהלך שמיעת הראיות והסיכומים. על הספק האמור לפעול לטובת הנאשם, כך שלא ניתן לקבוע שכתוצאה מתקיפת הנאשם, בנוסף לשברים בעצמות האף והחבלות הנוספות שנגרמו, נגרמה למתלון גם סטיה של המחיצה, וכי בעקבות התקיפה הוא אף נזקק לפרוצדורה הרפואית בדמות רדוקציה אפית (ראו והבחינו **עניין פזואתי** שם לא היה חולק בדבר הסטיה שנגרמה במחיצה כתוצאה מהתקיפה והצורך ברדוקציה). מקובלת עלי הטענה לפיה טיפול רפואי אינו תנאי לקביעת היותה של חבלה "חבלה חמורה", יחד עם זאת בכך שקם צורך בפרוצדורה רפואית, יש במקרים רבים כדי לסייע בקביעה בדבר סוג החבלה שנגרמה וחומרתה.

25. אשר להפניית המאשימה לתלונות המתלון אודות כאבי ראש ולחץ נפשי שחש ככאלה העונים להגדרת חבלה חמורה - מובן כי מבלי שהוצגה כל תעודה רפואית המעידה כי המדובר במום קבוע או בחבלה מסוכנת העלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות המתלון ו/או כי אלה נגרמו כתוצאה מתקיפת הנאשם, לא הונח הבסיס הראשוני לשקילת טענת המאשימה. יש לזכור עוד כי לא מצאתי שניתן לבסס ממצאי עובדה על עדותו של המתלון לבדה לאור התרשמותי ממנה.

26. בראי כלל נסיבות המקרה דנן, לאחר עיון בתעודות הרפואיות וכלל הראיות, ועל יסוד הנימוקים שלעיל, מסקנתי היא כי נכון לקבוע שנגרמו למתלון חבלות של ממש כתוצאה מתקיפתו על ידי הנאשם, אך לא שוכנעתי מעל לכל ספק סביר כי נגרמה למתלון כתוצאה מהתקיפה חבלה חמורה.

הטענה להגנה מן הצדק

27. טרם סיום, בחנתי את טענת ההגנה מן הצדק מפי הנאשם אשר הפנה להתנהלות ביריונית ובוטה של המתלון באירוע כלפי הנאשם. מסקנותי באשר להתנהלות המתלון והנאשם באירוע מפורטות בהרחבה לעיל. מבלי להתעלם מחלקו של המתלון בהסלמת והתחלת האירוע, מכך ששפך לעבר הנאשם מים מהקערה, ואף התגרה בו וקילל אותו, לא מצאתי כי נסיבות מקרה זה, בו תקף הנאשם את המתלון באגרופים וגרם לו את החבלות המפורטות בתעודות הרפואיות מצדיק ביטולו של כתב האישום מטעמי הגנה מן הצדק על פי המבחן התלת שלבי שנקבע בע"פ 48855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ** פ"ד נט(6) 776, 807. טענות הסנגור בהקשר זה שמורות לו לשלב הטיעון

לעונש.

סוף דבר

28. על יסוד כלל הנימוקים שלעיל, מצאתי כאמור לזכות את הנאשם מעבירת האיומים שיוחסה לו בכתב האישום משזו לא הוכחה. בנוסף, מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירת תקיפה חבלנית מכוח סעיף 380 לחוק העונשין כעיתירתה החלופית של ההגנה, חלף עבירת חבלה חמורה מכוח סעיף 333 בה הואשם בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ד כסלו תשפ"א, 10 דצמבר 2020, במעמד הצדדים.